

How the Scoundrel Seduces

Sabrina Jeffries

Copyright © 2014 Deborah Gonzales

Editie publicata pentru prima oara de Pocket Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Alma este marca înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un libertin seducător

Sabrina Jeffries

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Maria Popa

Coperta: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JEFFRIES, SABRINA

Un libertin seducător / Sabrina Jeffries

trad. din lb. engleză: Bianca Paulevici – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5795-4

I. Paulevici, Bianca (trad.)

821.111

SABRINA JEFFRIES

Un libertin seducător

Traducere din limba engleză
Bianca Paulevici

LITERA

București
2020

Prolog

Yorkshire, 1816

În dormitorul tot mai slab luminat al vicontelui de Rathmoor, Tristan, în vîrstă de șaptesprezece ani, se căzni să își elibereze mâna din strânsoarea tatălui său. Trebuia să se ducă să aprindă o lumânare și să întețească focul, poate chiar să vadă dacă ajunsese doctorul.

Dar tatăl lui nici nu voia să audă de aşa ceva.

– Nu mă părăsi.

– M-am gândit doar că ar trebui...

– Rămâi cu mine.

Îl apucă pe Tristan de mâna atât de tare, încât îl duru.

Tristan evită să se uite la pata roșie ce îmbiba bandajul pe care îl improvizaseră în grabă el și grăjdarul și pe care îl aplicaseră cu stângăcie pe rana vicontelui. Tatăl lui trecuse prin situații mai rele de atât. Odată, înfruntase pirați băştinași în Borneo și supraviețuise. Era priceput la aventuri. Si la povești.

Lui Tristan i se puse un nod în gât. Tatăl lui era priceput la toate – mai puțin la a purta de grija familiei lui. Sau, mai bine zis, *familiilor* lui.

Sprijinindu-se de mâna lui Tristan, bărbatul încercă să se ridice în sezut.

– Nu! strigă Tristan. Trebuie să îți păstrezi forțele până când ajunge doctorul.

Tatăl lui se înfioră.

– N-are rost, băiete. Sunt pe moarte. Tu trebuie... să ai grija de... mama și de sora ta. Tu ești... bărbatul în casă acum.

Tristan intră în panică.

– Nu spune aşa ceva! Te vei face bine.

Tatăl lui *trebuia* să se facă bine. Dacă murea, mama lui și Lisette nu aveau să supraviețuiască.

Își înăbușii lacrimile, hotărât să nu se facă de rușine, apoi trase cuvertura până la bărbia tatălui, încercând să îi oprească tremuratul. Doar îi era frig. Cineva trebuia să întețească focul.

– Pleacă de lângă el! porunci o voce din dreptul ușii. Nu ai nici un drept să îl atingi.

Se înfurie când îl văzu pe George Manton, fratele lui vitreg, pe care îl disprețuia și care era cu nouă ani mai mare decât el. George era moștenitorul titlului și al moșiei Rathmoor, pentru că se născuse în legitimitate.

Tristan, nu. De aceea, toți cei din oraș îl numeau bastard francez, deși era doar pe jumătate francez și se născuse și crescuse chiar acolo, la Rathmoor Park.

– Lasă băiatul în pace... reuși să îngâne bărbatul. Îl vreau lângă mine.

George intră în încăpere, iar ochii îi sclipiră în lumina lumânării.

– Probabil că bastardul astăzi nenorocit e răspunzător pentru faptul că ai fost împușcat.

– Este o minciună! strigă Tristan, ridicându-se pe jumătate de pe scaun.

– Ajunge! Tatăl lui respira sacadat, ca un cal pe ultimele lungimi de cursă. Nu e vina nimănui. Pușca a dat rateu. A... fost un accident.

– Mai vedem noi, zise George. Să fiu sigur că voi vorbi cu grădinarul și cu oricine a mai fost de față.

– Unde e Dom? întrebă tatăl lui. Am nevoie de... Dom.

George făcu o grimasă, aşa că Tristan se pregăti sufletește. George îl disprețuia pe Dominick, fratele lui legitim mai Tânăr, aproape la fel de mult pe cât își disprețuia frații vitregi, probabil din cauză că nașterea lui Dom provocase moartea lui Lady Rathmoor pe când George avea doar șapte ani.

Poate că de aceea Dom și Tristan ajunseră să fie de nedespărțit, precum câinii collie și vitele – pentru că George nu voia să aibă de-a face cu nici unul dintre ei. În plus, în ochii legii, al doilea fiu era doar ușor superior unui fiu nelegitim, întrucât viitorul ambilor depindea de capricioasele tatălui lor. Acest lucru le întărișe prietenia frățească.

– Dom încă e în York, îi zise Tristan tatălui. Ar trebui să se întoarcă în seara asta.

– Nu pot să aştept, scrâșni bărbatul. Trebuie să fac... acum. Adu-mi... măsuța de scris.

Faptul că tatăl său vorbea tot mai greu îl alarmă pe Tristan. George nu făcu nici o mișcare, aşa că Tristan se ridică și trecu pe lângă ticălosul solid, ca să ajungă la măsuța de scris portabilă pe care tatăl lor o luase după el prin Egipt, Franța, Siam și în orice alt loc care îi stârnise imaginația în ultimele două decenii și jumătate.

Când se întoarse cu măsuța, tatăl lui trase cu greu aer în piept.

– Scrie aşa, băiete.

Tristan îi aruncă o privire precaută lui George, fumega de furie, apoi scoase pana și călimara, ca să noteze cuvintele pe care tatăl lui îi le dictă vorbind întrerupt:

– Eu, Ambrose Manton... viconte de Rathmoor, în deplinătatea... facultăților mintale, aduc această adăugire... testamentului meu. Bărbatul se opri ca să își tragă suflarea. Fiului meu nelegitim, Tristan Bonnau, îi las armăsarul meu... pe Blue Blazes...

– Tată! zise George tăios. Blue Blazes ar trebui să îi rămână lui Dom sau mie.

Privirea bărbatului se oțeli.

– I l-am promis... fratelui tău vitreg anul trecut. Tristan mi-a ales acest armăsar pur sănge, aşa că ar trebui... să îi rămână lui.

George se înroși în timp ce Tristan scrise grăbit. Tristan îl iubea pe Blue Blazes, care câștigase premii importante de când îl cumpăra-se tatăl lor la o licitație în York. Nu era de mirare că George își dorea calul, dar avea să moștenească toate celelalte lucruri. Nu era musai să îi rămână Blue Blazes.

Și oare asta însemna că tatăl lui nu îi trecuse *de loc* în testamentul lui? Cum se putea aşa ceva?

Când vicantele continuă cu spună ce avea să îi rămână lui Dom, Tristan își coborî capul ca să își ascundă consternarea. Tată își lăsase copiii nelegitimi în voia sortii, dar de ce și pe Dom? Nu era drept.

Apoi vicantele le lăsă câteva mărunțuri din călătorii lui Lisette și cabana și o rentă de două sute de lire mamei lor, care fusese amanta lui în ultimii douăzeci și ceva de ani. Și căreia îi tot promisese că aveau să se căsătorească, dar nu o făcuseră din pricina scandalului ce s-ar fi iscat. Iar acum nu mai aveau cum să o facă.

Tatăl lui avea să supraviețuiască. Trebuia să o facă!

– Încă ceva, băiete, spuse bărbatul cu voce aspră. Scrie acolo ca Fowler... să te instruiască... să fii ajutorul lui.

În timp ce George înjură în barbă, Tristan scrijeli degrabă cuvintele. Tatăl lui îi vorbise anii întregi despre administratorul moșiei, care avea să îl învețe și pe el această meserie, dar Tristan nu îndrâznește niciodată să spere la aşa ceva. Nu își imagina ceva mai minunat decât să lucreze cu Fowler și poate, într-o zi, să îi ia locul bărbatului mai în vîrstă.

Când termină de scris, vicontele reciti documentul, apoi îl întinse spre George.

– Semnează... și scrie *martor* sub numele tău. Nimeni... nu va pune la îndoială codicilul... dacă îl semnezi tu. E împotriva... intereselor tale.

George își impreună brațele la piept.

– Așa-i. Să tocmai de aceea nu voi semna.

Chipul tatălui căpătă o expresie pătrunzătoare.

– S-ar putea... să trăiesc, băiete. Doctorul e... pe drum. Dacă supraviețuiesc, te voi face să regreti... că m-am sfidat.

Și tatăl lui chiar ar fi putut să o facă. Dacă alegea să vândă din proprietățile ce nu trebuia lăsate moștenire sau să ipotecheze totul, George urma să își petreacă tot restul vieții încercând să scape de datorii. În plus, George depindea de el până când avea să intre în posesia moștenirii.

Tristan își ținu răsuflarea. Câtă vreme George nu vedea pata roșie ascunsă sub cuvertura grea, care se întindea rapid, putea să consimtă.

Sunetul copitelor care se auzi de afară îl făcu să se hotărască. George luă codicilul și pana de la Tristan și semnă. După care rămase locului, holbându-se la document.

Vicontele întinse o mână tremurândă.

– Dă-mi-l!

George șovăi.

– Dă-mi-l... reuși bărbatul să rostească tăărăganat, dar era limpede că vocea îi slăbea.

Tristan se aplecă spre el, îi înălță capul și îi aranjă perna.

– Rezistă, tată! I se puse un nod în stomac. Doctorul e pe drum. Nu ne poți părași. Nu poți!

Ochii tatălui se începoșără.

– Ia... documentul, Tristan. Făgăduiește-mi... că i-l vei da... lui Dom, te rog!

– Nu mai vorbi!

Tristan se înfioră când își văzu tatăl căznindu-se să vorbească.

– Făgăduiește-mi! îi ceru cu dinții înclestați.

– Făgăduiesc. Acum stai liniștit. Tristan întinse mâna spre George.

Dă-mi-l! Nu vezi că îl superi?

Dar George încremenii, cu ochii pironiți pe blestemata bucată de hârtie. Apoi auziră amândoi un gâlgâit, iar George ridică privirea.

– Tată? Se duse de partea cealaltă a vicontelui. Tată!

Din gura bărbatului se scurgea un fir de sânge, iar lui Tristan îi stătu inima în loc.

– Nu, nu se poate! Nu, nu, nu... Tată!

Îi luă capul între mâini, dar ochii tatălui erau ficioși, iar pieptul nu i se mai mișca.

– Trebuie să îl ajutăm, îi zise Tristan lui George. Trebuie să facem *ceva*!

– Dă-te la o parte!

Tristan se dădu în spate. George lăsa codicilul din mână, după care se aplecă și își scutură tatăl de umeri.

– Tată! spuse el cu fermitate. La naiba, trezește-te!

Când privirea sticloasă a tatălui lor nu se schimbă, George apucă o oglindă de pe măsuța de toaletă și o ținu lângă gura vicontelui. Apoi înjură încet.

– Deci? întrebă Tristan temător.

Chipul lui George părea împietrit.

– Nu respiră. A murit.

– Minti!

Turbat, Tristan încercă să își reînsuflețească tatăl, încălzindu-i mâinile și frecându-l pe piept, dar privirea aceea sinistră nu se schimbă cătuși de puțin. De data aceasta, George spunea adevărul.

Tristan își simți săngele curgându-i prin vene ca mălu. Tatăl lui murise. Nu aveau să mai meargă împreună la curse, nu aveau să mai vâneze împreună cocoși de munte sau căprioare. Nu aveau să mai petreacă seri tihnite în căsuța lor, în timp ce vicontele îi desfăta cu povești fantastice despre călătoriile lui.

Tristan se împotrivi lacrimilor. Fratele lui vitreg l-ar fi luat peste picior, mai ales că el nu plângea, deși se holba la tatăl lor de parcă ar fi încercat să îl învie încruntându-se la el.

– Ce facem acum? întrebă Tristan în șoaptă.

— Noi nu facem nimic. Eu voi jeli moartea tatălui meu și mă voi ocupa de înmormântarea lui. Tu vei pleca din această casă. Acum.

Tristan rămase şocat.

— Nu ai face asta... Doar nu vrei să mă alungi de pe...

George se întinse și îi închise ochii tatălui, apoi îi acoperi fața.

— De acum înainte, fac ce vreau eu. Detin casa asta și tot ce e în ea. Se holbă la Tristan de parcă l-ar fi putut împroșca cu vitrioli cu privirea. Aşa că vei ieşi din casă și nu vei mai intra niciodată pe ușile acelea.

Porunca nu era întru totul neaşteptată. Doar vicantele și Dom îl primiseră cu drag pe Tristan în casă, iar acum până și Dom ar fi șovăit să i se împotrivească lui George.

Tristan își aminti de promisiunea făcută. Dom învăța ca să devină avocat, aşa că se pricepea să rezolve problemele legale. Tocmai de aceea tatăl lor voise ca el să păstreze codicilul.

Tristan încurjă patul, îndreptându-se spre măsuța pe care George așezase hârtia, dar acesta i se puse în cale.

— Lasă-mă să trec, îi zise Tristan.

— Nici gând.

Tristan încremeni de teamă. Dacă George nu avea să onoreze documentul...

Nu, cu siguranță nici măcar George nu era *âtât* de îngrozitor.

— I-am promis tatei că o să-i dau codicilul lui Dom. Doar nu mă vei împiedica să îmi țin promisiunea.

Ca o cioară ce se hrănește dintr-o mortăciune, George îi ciuguli speranțele.

— Ești nebun dacă tu crezi că o să vă las pe tine și pe târfa de mai că-tă să îmi furați chiar și un singur bănuț din moștenire.

„Târfa de maică-tă.“ La naiba, Tristan îl auzise mult prea des pe George rostind cuvintele acelea. Își lipi fața de a fratelui său.

— Dacă mai îndrăznești vreodată să o faci pe mama târfă, te bat până ce te las într-o baltă de sânge!

George pufni.

— Poți să încerci. Dar mereu te-am făcut praf. Asta nu s-a schimbat.

La naiba, nu era aşa! Tristan plonjă spre document, sperând să-l ia pe George prin surprindere, dar acesta îi anticipă mișcarea și azvărli codicilul în foc.

— Nu! strigă Tristan, întorcându-se spre semineu.

George îl prinse pe la spate, ținându-l cu putere, oricât se zbătu el ca să se elibereze.

— N-o să-l mai vezi niciodată pe Blue Blazes, m-ai auzit? șuieră George. Și n-o să fii instruit niciodată ca administrator de moșie, dacă eu am ceva de spus în privința asta.

Lui Tristan i se strânse inima în timp ce își privi speranțele arzând.

— Tata a vrut să am un viitor. Fusese o doavadă de dragoste, și Dumnezeu știa că Tristan nu prea avusesese parte de aşa ceva. I-ai ne-sociot dorința de pe patul de moarte?

Acum, că documentul se făcuse scrum, George îl îmbrânci pe Tristan.

— Nu era în toate mintile. Și n-am de gând să te suport toată viața, la Rathmoor Park, stârnind scandal peste tot.

Scandal. Tristan se săturase până peste cap de asta. Din pricina fricii de scandal a familiei Manton, mama lui nu avusesese niciodată sansa la o viață decentă. Nu îl putea lăsa pe George să facă aşa ceva!

— Atunci de ce nu mi-l-ai da pe Blue Blazes? Tristan putea participa la curse și poate că ar fi reușit să își întrețină familia. Ai mulți cai frumoși. Nu ai nevoie și de Blue Blazes!

— Dacă animalul acela ar fi al tău, tot n-ai ști ce să faci cu el! se răsti George. Oricum n-ai avea bani ca să-l îngrijești.

— Aș putea concura cu el...

— Unde? George îl privi rece și dezaprobat pe Tristan. Chiar crezi că gentilomii care concurează i-ar permite unui bastard francez să se învârtă în cercurile lor? Te-au tolerat doar din pricina tatei.

— Nu e adevărat! strigă Tristan, deși se temea că aşa era. Toată lumea spune că mă pricep la cai. Tata mi-a zis că prietenii lui au fost impresionați.

— Poate de abilitatea ta de a-l duce de nas. Dar, dacă nu îți-ăș permite să iezi armăsarul, nu ai cu ce să-i impresionezi. George rânji la el. De ce crezi că te-a trimis tata doar la școala Ashcroft? Știa că nu avea nici un rost. Ești prea prost ca să faci altceva în afară de a trăi din generozitatea lui, iar eu am să pun capăt acestui lucru.

Tristan simți un gust amar în gât. Fără rentă și fără cal, cum aveau să supraviețuiască? Ce avea să se întâmple cu mama și cu Lisette?

— Le voi spune tuturor ce ai făcut. Putea măcar să se folosească de disprețul familiei împotriva lui George. Nu vei scăpa nepedepsit!

– Cui îi vei spune? Servitorilor? Sătenilor? E cuvântul tău împotriva cuvântului meu, iar tu ești doar un bastard. Și, dacă te-ar crede, ei știu cine îi plătește, aşa că nu vor îndrăzni să facă nimic.

– Dom ar îndrăzni. Tristan strânse pumnii. Nu va accepta una ca asta. Ai ars și codicilul moștenirii lui.

– Fratelui meu legitim îi voi purta eu de grija, zise George pe un ton glacial. Oricum aș fi contestat legalitatea codicilului și nu te-ai fi ales niciodată cu vreun ban.

– Atunci nu aveai de ce să îl arzi, ripostă Tristan.

George ridică din umeri.

– Așa nu trebuie să aștept luni întregi hotărârea judecătorului. De aceea, Dom va fi de partea mea: pentru că are nevoie de avereia mea ca să trăiască. Cu siguranță, nu mă va sfida pentru tine sau pentru familia ta.

– Uită de căile legale! Sunt sânge din sângele tău. La fel și Lisette. George deveni bătos.

– Doar dintr-un accident. Nu însemni nimic pentru mine. Și vreau să pleci din casa asta chiar *acum!*

Când văzu că Tristan nu se mișcă, George trecu pe lângă el și ieși pe corridor.

– Hucker!

Tristan se încordă. Bărbatul acela grosolan se afla mereu la dispoziția lui George, așa că, în doar câteva momente, John Hucker își făcu apariția în pragul ușii.

– Doctorul încă nu a ajuns, conașule...

– De acum înainte, îmi spui *milord*, îi ceru George pe un ton tăios.

Până și Hucker păru tulburat. Se uită dincolo de Tristan, spre pat, și păli.

– Înțeleg.

– Ia-l pe bastardul ăsta din fața ochilor mei, continuă George. Îl vreau la mai bine de câțiva kilometri depărtare.

– Da, milord. Hucker își îndreptă umerii, după care se apropi de Tristan cu o apatie însăjuită pe chip. Hai, băiete! L-ai auzit pe conaș... adică pe Excelența Sa.

Tristan se încrustă la George.

– Vei mai auzi de mine. Te voi face să plătești pentru asta, chiar dacă o să-mi ia toată viață!

– Scoate-l de aici, fir-ar să fie! îi porunci George lui Hucker.

Hucker îl prinse pe Tristan de braț, care se smulse din strânsa rea lui.

– Plec.

Apoi ieși cu pași apăsați pe corridor.

În timp ce coborî scările, tot mai furios cu fiecare ecou al propriilor pași, îl auzi pe Hucker urmându-l. La naiba cu George și cu Hucker! Și la naiba cu vicantele, care își neglijase datoria față de copiii lui până când fusese prea târziu pentru a face ceva.

Brusc, Tristan se simți vinovat. Cum putea să gândească aşa despre tatăl lui, care nici măcar nu se răcise încă în mormânt? Nu era vina tatei. Ci a lui George, doar a lui.

După ce ieși, Tristan se aștepta ca Hucker să îl lase să își vadă de drum, dar ticălos merse cu el, cu un felinar în mână.

– Nu trebuie să te ții după mine până la cabană, ca un câine, mărâi Tristan. Îmi găsesc singur drumul în lumina lunii. Lasă-mă în pace, fir-ar să fie!

– Dacă Excelența Sa zice că te vrea la câțiva kilometri depărtare, atunci mă voi asigura că ești la câțiva kilometri depărtare.

– Să căutăm o riglă de un kilometru ca să măsurăm? se răsti Tristan.

Hucker nu spuse nimic, doar rămase cu încăpătânare în dreptul lui Tristan când până traversară pajiștea.

Hucker fusese cândva un bărbat de treabă, pe vremea când lucra-se ca majordom pentru vicante. George era deja plecat la școală, iar Dom încă era acasă pe atunci, așa că Hucker le dădea lui Tristan și Dom gustări pe furiș ori de câte ori se aventurau în peștera de lângă Flamborough Head. Hucker îl învățase pe Tristan primele noțiuni de contabilitate, el îi dăduse prima țigară rulată în foită de tutun pe când avusese doar opt ani.

Apoi George se întorsese de la Harrow. Când tatăl lor fusese plecat într-o dintre călătoriile lui și îl lăsase pe George să se ocupe de moșie, acesta îl numise pe Hucker drept asistentul lui personal, și totul se schimbase.

Acum, Hucker era la fel de rău ca George. Dom obișnuia să spună că Hucker fusese infectat de George și, cel mai probabil, nu avea să își revină.